

[Boligministeren.]

lejligheder til fordel for de mindst bemidlede. Jeg peger på forslaget om huslejetilskud også til beboere med børn i den gamle boligmasse. Jeg peger på forslaget, der giver mulighed for lån til forbedringer og ombygninger i den bedste del af den gamle boligmasse, på forslaget om lejernes mulighed for overtagelse af ejendommen på andelsbasis, på forslaget om at yde invalide- og folkepensionister en vis støtte, og jeg peger særlig på forslaget om, at det over den stigende ejendomsskyld og grundskyld bliver muligt gennem en kommunal skattelettelse at komme de folk til hjælp, som har vanskelighed ved at klare huslejeforhøjelsen. Jeg beder de ærede ordførere for oppositionen forstå, at det ikke bare er et spørgsmål om huslejeforhøjelse, men i lige så høj grad et spørgsmål om at få nødvendige forhøjelser gennemført på en sådan måde, at de også findes rimelige af de titusinder af lejere landet over; det er nu engang dem, der skal betale den forhøjede husleje.

Samtlige ærede ordførere, tror jeg, har været inde på spørgsmålet om anvendelse af det provenu, der fremkommer ved den forhøjede ejendomsskyld og grundskyld og stilles til rådighed for kommunerne, et beløb, der efter 2 års forløb årlig vil udgøre ca. 120 mill. kr.

De ærede medlemmer hr. Aage Fogh og hr. Alfred Jensen anmodede regeringen om snarest at give konkrete oplysninger om, efter hvilke regler pengene skulle anvendes, medens det ærede medlem hr. Paabøl vist nærmest var af den opfattelse, at det var tvivlsomt, om der kunne blive tale om skattelettelser, og i hvert fald var det ærede medlem sikker på, at lettelserne ikke ville komme de samme mennesker til gode, som fik en huslejestigning. I den anledning vil jeg gerne sige, at regeringen har den opfattelse, at det nævnte provenu skal stilles til kommunernes rådighed med det formål, at den kommunale skat skal nedsættes. Det er videre regeringens opfattelse, at nedsættelsen skal udlignes på en sådan måde, at de mindste indtægter i højere grad end hidtil bliver fri for at betale kommunal indkomstskat, og at de mindre indkomster og mellemindkomster bør have en skattelettelse. Det er klart, at skattelettelserne herved i særlig grad vil komme de grupper af befolkningen

til gode, som har vanskeligt ved at bære en huslejeforhøjelse, og det er regeringens opfattelse, at sådan bør det også være.

Når et lovforslag om skattelettelse endnu ikke er fremsat, skyldes det, at der i overvejelserne vedrørende den kommunale beskatning indgår en række andre problemer, som regeringen gerne ser løst ved samme lejlighed. Forslaget vil imidlertid blive forelagt folketinget, forinden behandlingen af boliglovsforslagene vil være afsluttet, således at der vil være lejlighed til at betragte også skatteforslaget som et led i helheden.

Jeg skal herefter sige noget om lejelovsforslaget, idet jeg dog må tage det forbehold, at jeg desværre ikke kan komme ind på alle de problemer, der har været omtalt; men jeg kan sige, at vi gerne vil tale om spørgsmålene i udvalget.

Et af hovedpunkterne i debatten har været størrelsen af de lejeforhøjelser, som forslaget hjemler adgang til. Man har talt om en samlet forhøjelse på 30 pct. af 1939-lejen, nemlig 2 gange 8 pct. til udlejerne og 2 gange 7 pct. som følge af forhøjelsen af grund- og ejendomsskylden. Jeg synes, man skal lade være med at generalisere, for disse sammenlagte 30 pct. gælder jo ikke generelt landet over og heller ikke hele boligmassen. Jeg vil gerne slå fast, at det kun er i København, Frederiksberg og Gentofte, købstæderne samt flækkerne, at den samlede forhøjelse af huslejen kan blive af en størrelsesorden på 30 pct. og kun i den private udlejningsmasse. Uden for de områder, jeg her har nævnt, sker der jo ikke nogen forhøjelse af grundskylden eller af ejendomsskylden, og huslejestigningen vil derfor dér kun kunne andrage 2 gange 8 pct. eller i alt 16 pct. af 1939-lejen, og det gælder kun for den private udlejning.

Der er i denne forbindelse et andet forhold, som må fremhæves. De anførte satser er maksimum af, hvad en husleje kan forhøjes med i de områder, jeg har nævnt, og de forudsætter, at udlejeren har påtaget sig den fulde pligt til lejlighedens vedligeholdelse. Har han ikke det, bliver der kun tale om en forhøjelse på i alt 11 pct., nemlig 3 pct. i 1959 og 8 pct. i 1960.

Endelig er der grund til at pege på, at de omtalte procentsatser kun gælder lejligheder fra før 1939, og procentsatserne for lejligheder, der er taget i brug på et senere